Я пам'ятаю вчительку мою,
просту, і скромну, і завжди спокійну.
Вона любила школярів сім'ю,
Як ми її, задуману і мрійну.
Як мати, Ганна Іванівна була,
вона із нас не лаяла нікого.
Завжди усмішка лагідна цвіла
їй на вустах. Турботи і тривоги
вона сприймала в спокої своїм
так мужньо й твердо. Наче рідний дім,
для нас була сільська далека школа.
Я не забуду вчительку ніколи,
яку любив всім серденьком малим.
Завжди привітна, тиха й ясночола,
вона нічим не силувала нас,
але при ній такий був тихий клас,
як сад без вітру. З нами часто в поле
вона ходила й вчила нас любить
свій рідний край, як сонце, як блакить,
як всю природу: знать, як звуться квіти,
не драть гніздечок і не мучить птиць.
Цвіли далекі спалахи зірниць,
і перла рос на скошенеє жито
вже сіяв вечір... Вчителько моя,
хіба забуть тебе в ці дні я можу!
В душі моїй твій тихий зір сія
привітом дальнім. В серці, наче рожу,
про тебе пам'ять пісня зберегла.
Для мене матір'ю ти другою була.

1949